08/12/2020

“Η Εκκλησιαστική κυοφορία της ιστορίας του κόσμου”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Γουμενίσσης, Αξιουπόλεως και Πολυκάστρου

Του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Γουμεννίσης, Αξιουπόλεως και Πολυκάστρου κ. Δημητρίου

Τί εἶναι ἄραγε ἡ θεία λειτουργία (πού τόσο “εὐτελίζεται” σέ μυαλά καί στόματα “εὐφυῶν ἐπικοινωνιακῶν” μέ φοβικά σύνδρομα); Μιά θρησκευτική ἱεροτελεστία; Μιά ἱερατική ἐπινόηση; Ἕνας χειροπιαστός τρόπος ψυχολογικῆς ἱκανοποίησης τῆς θρησκειακῆς ροπῆς τοῦ ἀνθρώπου; Μπορεῖ, ἐκτός ἀπό ἄμεση προσωπική συμμετοχή, νά γίνει ἀπαγορευτικά μόνο ἕνα ἄκουσμα ἐξ ἀποστάσεως;

Ὑπάρχουν “σοφοί” καί “σπουδαῖοι” οἱ ὁποῖοι αὐτό καί μόνο ἀντιλαμβάνονται ἀπό τή θεία λειτουργία. Καί τήν τοποθετοῦν παραδίπλα στίς ἄλλες θρησκευτικές πράξεις τῶν θρησκειῶν τοῦ κόσμου. Βεβαίως, κάθε θρησκεία ἔχει καί μιά θρησκευτική πρακτικότητα, μιά δεοντολογία θρησκευτικῶν πράξεων, ἕνα σύστημα ὁρατῶν ἐκδηλώσεων. Διότι ὁ ἄνθρωπος δέν εἶναι ἕνα ἄπιαστο ἀέρινο ὄν, ἀλλά εἶναι μιά χειροπιαστή ὁρατή ὀντότητα μέ ἐνιαῖα ψυχοσωματικές διαστάσεις (πού ἡ ἐπιστήμη τούς ἀποδίδει νευρολογική μόνο βάση). Ὁπότε οἱ ἐπιστήμονες (ὅταν φαντασιώνονται γιά τίς πολλές τους γνώσεις σέ ἀναρίθμητα εἰδικά καί γενικά θέματα) ὁδηγοῦνται καί σέ μιά ψευδαίσθηση γενικῆς ἑρμηνείας τοῦ θρησκευτικοῦ φαινομένου (πού εἶναι μιά γενική ἀνθρώπινη ἀνάγκη). Ὅμως —ἐδῶ βρίσκεται τό

τραγικό γιά μᾶς— φθάνουν στήν ἔπαρση νά ξεπερνοῦν καί τά συμβατά καί τά ἀσύμβατα ὅρια τῆς αὐτάρκειάς τους.

Φαντασιώνονται ὅτι μποροῦν νά ἑρμηνεύσουν ὡς τυπικό θρησκευτικό φαινόμενο καί τό ὀρθόδοξο ἐκκλησιαστικό βίωμα, πού ξεπερνᾶ τίς θρησκευτικές ἐπινοήσεις καί τίς θρησκευτικές ἀνάγκες. Εἶναι μέν γεμάτο πολιτιστικά δάνεια (μουσικῆς, γλώσσας, ποιητικῆς, ἀρχιτεκτονικῆς, χρήσης τῶν σύγχρονων μεθόδων πολλαπλασιασμοῦ ἀκροαματικότητος ἤ θεαματικότητος), ἀλλά ἡ οὐσία του δέν ἐνυπάρχει σ᾽ αὐτά οὔτε ἐξαντλεῖται σ᾽ αὐτά τά πολιτιστικά μέσα ἤ δρώμενα.

«Ὁ Θεός (ἡμῶν) ἐπί τῆς γῆς ὤφθη καί τοῖς ἀνθρώποις συναναστράφη»

Μέ αὐτές τίς δυό-τρεῖς λέξεις ἀναφέρεται ἡ Ἁγία Γραφή στήν κατεξοχήν ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ μέ τήν ἐνανθρώπησή Του. Ὁ Θεός τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀποκαλύψεως, ὁ ἀληθινός Θεός, ὁ ἀΐδιος καί προαιώνιος, ὁ ἄκτιστος, φανερώθηκε, συνομίλησε, ἔγινε κατά χάριν μεθεκτός, ἦρθε σέ τέλεια κοινωνία ζωῆς μέ τούς ἀνθρώπους τῆς Π.Δ. Καί ὕστερα φανερώθηκε σέ μᾶς τούς ἀνθρώπους, μέ ἕνα πληρέστατο τρόπο ἀμεσότητας, τέτοιο πού νά μποροῦμε νά Τόν συναναστραφοῦμε. Παραμένοντας ἄκτιστος Θεός προσέλαβε αὐτό πού μᾶς ἔδωσε, τήν κτιστή ἀνθρωπινότητα. Ἔγινε ἄνθρωπος, ὥστε νά μᾶς συναναστραφεῖ καί νά Τόν συναναστραφοῦμε, ὅπως περιγράφεται στήν Κ.Δ. ὅσο αὐτό γίνεται περιγραπτό.

Ὡς ἄνθρωπος σταυρώθηκε καί πέθανε, ὥστε «νά ἁγιασθεῖ μέ τό ἀνθρώπινο τοῦ Θεοῦ ὁ ἄνθρωπος» (ἅγ. Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, λόγος 45 εἰς τό Ἅγιον Πάσχα, 22). Τί θά πεῖ “νά ἁγιασθεῖ”; Διότι ἐμᾶς σήμερα μᾶς συνήθισαν στήν πλαστική, τήν ἠλεκτρονική καί τεχνολογική “παγγνωσία” καί “παντοδυναμία” τῶν φθαρτῶν μας ὁρίων, καί δέν μαθαίνουμε ἐμπειρικά τή θεολογία τῆς θείας ἀποκαλύψεως. Λοιπόν, τό γεγονός “νά ἁγιασθοῦμε μέ τό ἀνθρώπινο τοῦ Θεοῦ” τί θά πεῖ γιά τόν ἄνθρωπο γενικά, γιά τόν ἄνθρωπο τοῦ 21 ου αἰ., γιά τόν ἄνθρωπο τοῦ τηλεδικτύου, γιά τόν ἄνθρωπο τοῦ 2020 μέ τήν ἀθεράπευτη προσθανάτια (;) ἀπειλή τῆς νέας βιολογικο-πανδημίας.

Ἁγιάζομαι σημαίνει μετέχω στήν ἁγιότητα τοῦ Θεοῦ, στό «ἅγιος ὁ Θεός, ἅγιος (ὁ) Ἰσχυρός, ἅγιος (ὁ) Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς».

Αὐτό τό “ἐλέησον ἡμᾶς” σημαίνει μιά ὁμόφωνη λειτουργική κραυγή πρός τόν Ἀρχιποίμενα Χριστό: “ὅτι ἐμεῖς προτιμοῦμε νά μᾶς βάλεις μέσα στήν Τριαδική εὐσπλαχνία, ὥστε νά ζοῦμε Ἐσένα πού εἶσαι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ Πατρός γιά τόν κόσμο, μέ μιάν ἀμεσότητα πού τό Ἅγιο Πνεῦμα τήν ἐνεργοποιεῖ στά δικά μας ἀνθρώπινα μέτρα πρόσληψης χάρη στή δική σου παρουσία ἀνάμεσά μας”.

«Οὕτω γάρ ἠγάπησεν ὁ Θεός τόν κόσμον, ὥστε τόν Υἱόν αὐτοῦ τόν μονογενῆ

ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν ἔχῃ ζωήν αἰώνιον». Ἡ ἀμεσότητα τῆς σχέσης μας μέ τόν Υἱό (ὡς ἐνιαία βουλή τῆς Ἁγίας Τριάδος), ἡ κοινωνία μας μέ τόν Υἱό, ἡ μετάληψη αὐτῆς τῆς αὐτοδωρεᾶς τοῦ Υἱοῦ εἶναι γιά μᾶς κοινωνία ζωῆς, εἶναι γιά μᾶς ἡ ἀπέραντη εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ. Ἡ ζωή τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ γίνεται δῶρο σέ μᾶς, στό πρόσωπο τοῦ ἐνανθρωπισμένου Υἱοῦ. Αὐτή ἡ ζωή εἶναι ἡ ἁγιότητα, ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ, ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ, ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ στά δικά μας μέτρα. Καί τό δῶρο αὐτό τό διαλέγουμε, τό ἐπιποθοῦμε, τό ἐπιζητοῦμε, δέν μᾶς ἐπιβάλλεται.

Ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ παραμένει ἀνεξήγητος καί ἀνερμήνευτος, καί ὅμως γίνεται τόσο δικός μας, ἀφοῦ ἐνανθρώπησε στά δημιουργημένα μέτρα μας, στά κτιστά ὅρια τῆς ζωῆς μας καί τά ἔζησε μέχρι τέλους, μέχρι θανάτου. Κι ἀπό κεῖ καί πέρα ἀναστήθηκε καί ἀναλήφθηκε καί προσμένει τήν ἐλευθερία μας νά Τόν ἀποδεχόμαστε καί νά Τόν κοινωνοῦμε ὡς ἐκκλησιαστικό Του σῶμα. Γιά νά ἔχουμε τόν τρόπο νά τόν ζήσουμε καί νά γίνουμε δικοί Του. Νά ἔχουμε ἐπιτέλους τόν τρόπο νά γίνουμε αὐτό γιά τό ὁποῖο μᾶς ἔφτιαξε:

εἰκόνες καί ἀντικρίσματα τῆς θείας Του ὕπαρξης

Μά εἶναι δυνατόν; Αὐτό τό ἔκανε δυνατόν ὁ Υἱός τοῦ Πατρός πού ἔγινε ἄνθρωπος. Μέσα στή θεανθρωπότητά Του ἔγινε ὁ δρόμος μας, ἔγινε ἡ ζωντάντια-ζωή μας, ἔγινε ἡ ἀληθινή ἀληθινότητά μας, προσφερόμενος καί ὄχι ἐπιβαλλόμενος. Ἡ σχέση μας μαζί Του πρέπει νά γίνει ἐπιλογή τῆς ζωῆς μας καί ζωή τῶν ἐπιλογῶν μας. Βρήκαμε τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος. Βρήκαμε ὅτι ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου κρύβεται μέσα στήν ἅγια δημιουργική καί λυτρωτική πρόνοια τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ. Βρήκαμε ὅτι δέν ἐκμηδενιζόμαστε, γιατί Ἐκεῖνος θέλησε καί μᾶς ἀγάπησε καί μᾶς διατηρεῖ σέ μιά ὕπαρξη μέ ἀρχή δίχως τέλος. Βρήκαμε γιά ποιό λόγο ὑπάρχουμε, κι ἄς πεθαίνουμε (σωματικά) κάποια στιγμή.

Καί αὐτό τό μεγάλο δῶρο τῆς θεοσύστατης ὕπαρξης καί ζωῆς μας μᾶς φανερώθηκε, ὅταν ὁ Υἱός τοῦ Πατρός ἔγινε ἄνθρωπος καί μᾶς συναναστράφηκε. Κι ἀπό τότε μᾶς συναναστρέφεται.

Μά ποῦ Τόν βλέπουμε; Στήν Ἐκκλησία ὡς σῶμα Χριστοῦ. Ἀναρίθμητοι ἄνθρωποι Τόν εἶδαν καί Τόν βλέπουν μέ τό βλέμμα τῆς πίστης καί τό “ὅραμα” τῆς λατρείας, Τόν ἔζησαν καί Τόν ζοῦν μέ μιάν πραέως δυνατή ἐκκλησιαστικότητα, ἀκόμη καί θυσιάστηκαν καί θυσιάζονται μέχρι σήμερα ἀπό ἀγάπη γι᾽ Αὐτόν μιμούμενοι τή δική Του σταύρωση μέ τή σιγουριά τῆς ἀναστάσεως (ὄχι νά θυσιάσουν μέ θρησκευτικό φανατισμό τούς ἄλλους, ἀλλά οἱ ἴδιοι νά θυσιάζονται!).

Ὅλα τά θαυμαστά τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας: ἡ Παναγία μας ἡ ὁρατή αἰσθητά

στούς ἁγίους κάθε ἐποχῆς, ἡ Παναγία μας ἡ θαυματουργικά αἰσθητή στά παιδιά τῆς Παμμακαρίστου καί τῆς Πορταΐτισσας καί τῆς Τήνου καί κάθε τοπικῆς φερωνυμίας· οἱ ἄφθαρτοι καί μυροβολοῦντες ἀναρίθμητοι ἅγιοι, τά ἀμέτρητα μυροβλύζοντα καί φωτολάμποντα ἱερά λείψανα· τά ἐπίγεια συγκλονιστικά γεγονότα τῆς ἀπερίγραπτης αὐτοθυσίας καί τῶν θαυμασίων τῶν ἁγίων, τά μεταθανάτια ἀτέλειωτα θαύματα τῆς ἄμεσης παρουσίας τῶν ἁγίων· οἱ ἀνά τούς αἰῶνες συγκλονιστικές μεταστροφές τόσων ἐπωνύμων (πρβλ. γιά τόν Τζόναθαν Τζάκσον www.pemptousia.gr) ...

Ἡ ἴδια ἡ σταυροαναστάσιμη διαχρονία τῆς Ἐκκλησίας τῶν προφητῶν, τῶν ἀποστόλων, τῶν ἱεραρχῶν, τῶν μαρτύρων, τῶν ἀσκητῶν, τῶν δικαίων, τῶν πιστευόντων καί τῶν μετανοούντων, αὐτό εὐαγγελίζεται σέ γλώσσα προσιτή καί ἀνθρώπινη, πού ἔγινε “διάλεκτος” τοῦ ἐνανθρωπισμένου Θεοῦ μέ μᾶς τούς τωρινούς ἐπί τῆς γῆς.

Μέ τήν ἐνανθρώπησή του ὁ Θεός σταυρώθηκε γιά μᾶς, γιά νά ἀναμείξει τόν σταυρωμένο ἐνανθρώπινο Ἑαυτό του τῆς θυσιαστικῆς ὑπακοῆς ὡς κάλεσμα σχέσης, ὡς δρόμο θείας κοινωνίας, ὡς ἀλήθεια ζωῆς μέ τό δικό μας ἑαυτό καί μέ τό συλλογικό ἑαυτό τόσων ἀνθρώπων. Ἀνέμειξε τόν Ἑαυτό του ἐνανθρωπισμένο μέ τή δημιουργία ὄχι ὡς ἀναγκαστική σωτηρία, ἀλλά ὡς κάλεσμα κοινωνίας, ὡς κάλεσμα ἐκκλησιαστικῆς μεθέξεως, ὡς κάλεσμα σωτηρίας, ὡς κάλεσμα ἁγιασμοῦ.

Ἀνέστησε τήν ἀνθρωπινότητά Του καί τήν ἀνέβασε στήν ἄκτιστη ἀγκαλιά τοῦ Πατέρα, γιά νά παραμένει καί νά μᾶς προσφέρεται ἐλεύθερα σέ μᾶς ὡς ὁ δικός μας δρόμος ἐνθεώσεως, ἡ δική μας ὑπέρβαση τοῦ ἐπιθανάτιου βίου, ἡ δική μας ὑπαρκτική ἀληθινότητα. Ἔγινε τέλεια δικός μας, γιά νά μᾶς προσκαλεῖ μέ τόν Ἑαυτό Του ἐλεύθερα νά γίνουμε αὐτεξούσια τέλεια δικοί Του.

Αὐτό δέν εἶναι μιά θρησκειακότητα, ἔστω κι ἄν περιγράφεται μέ τίς κοινές ἀνθρώπινες διαλεκτικές διατυπώσεις πού ἐνδεχομένως ἐνυπάρχουν στά ποικίλα θρησκειακά φιλοσοφήματα.

Ἡ πολύμορφη παγκόσμια θρησκειακότητα

Ἀντίθετα καί ἄσχετα πρός τόν Υἱό τοῦ Θεοῦ (ὡς θεανθρώπινο αὐτοδῶρο σέ ὅλο τόν κόσμο), ἡ πολύμορφη παγκόσμια θρησκειακότητα ὅλων τῶν αἰώνων εἶναι ἀνθρώπινα σκευάσματα χρήσεως τῆς ἐπινόησης τῶν ἀνθρώπων (ζοῦν ὅλοι ὅπως θέλουν νά ζοῦν, κι ἀπό δίπλα σέ μιάν ἄκρη γιά λίγες στιγμές προσθέτουν λίγη θρησκευτικότητα, ἔκφραση τοῦ ἐκασταχοῦ πολιτισμοῦ). Αὐτό εἶναι μιά φιλοσοφική, μιά ἰδεολογική ἀπόπειρα ὑπέρβασης τῶν ἀνθρώπινων ὁρίων, μιά ἀπάντηση στή φοβία τῶν ὁρίων μας καί τοῦ θανάτου μας, μιά ἱκανοποίηση τῆς ψυχολογικῆς

ἀνάγκης τῶν ἀνθρώπων, αὐτό εἶναι ὅλες οἱ θρησκειακές ἐκδοχές. Ἄλλες εἶναι πιό ἐκλεπτυσμένες καί ἄλλες πιό ὑλιστικές. Ὅμως εἶναι μιά αὐταπάτη, εἶναι ἡ Ἀδαμιαία κληρονομιά τῆς αὐτοπραγμάτωσης μέ τά δικά μας ἐργαλεῖα σέ ἐργασιακές μορφές δικῆς μας ἐπινοηματικῆς ὁροθέτησης.

Ὅταν λοιπόν σήμερα προωθεῖται στόν τόπο μας σταδιακά τό ἀναγκαστικό μοντέλο "ἀτομικῆς προσευχῆς" καί "ἰδιωτικῆς λατρείας", ὡς ἰσοδύναμη καί ἀποτελεσματική θρησκειακή πρόταση, μέ εἰλικρινῶς ἀφελῆ ἤ (τό χειρότερο) μέ ἐπιμόνως προσχηματικά κίνητρα, στήν οὐσία ἐπιβεβαιώνεται ἡ προτεραιότητα μιᾶς ἀνθρωπινότητος στήν ἐπιβιωματική της ἐκδοχή μόνο. Καί ἐπιχειρεῖται "διά τῆς βίας" ἡ κατάλυση τῆς ἐκκλησιαστικῆς χριστιανικότητος. (Χωρίς νά ἀναλαμβάνουν τόν στοιχειώδη συνανθρώπινο κόπο νά συζητήσουν τά ζητούμενα) ἀρκετοί ἐπιστήμονες ἤ πολιτικοί ἤ ἐπικοινωνιακοί ἤ... ἤ... οὐσιαστικά ὑπερβαίνουν τά ὅριά τους, ἀπολυτοποιοῦν-θρησκειοποιοῦν τό ρόλο τους, προωθοῦν ἕνα ἐνιαῖο μοντέλο θρησκειακῆς ἰσοπέδωσης καί παγκοσμιοποίησης, στό ὁποῖο μποροῦν νά χωρέσουν κάθε λογῆς ἄνθρωποι μέ δικαιώματα ἀτομικῶν θρησκειακῶν ψευδαισθήσεων. Ἔχουμε ἐπανακαθιέρωση τῶν ποικίλων θρησκειακῶν αἱρετισμῶν, πού ἀσεβοῦν ἤ καί βλασφημοῦν τό μεθεκτό τοῦ ἀκτίστου Θεοῦ (τό μυστήριο τῆς ἱστορικῆς ἐνανθρωπήσεως καί τῆς σωτηρίας).

Ὁ ἐμπειρισμός τῆς πίστης καί τῆς λατρείας ἑνός ἀνθρώπου

Κι ἐδῶ θά σταθῶ λιγάκι καί θά ἐπικαλεστῶ αὐτούσια τά βιωματικά λόγια ἑνός ἀνθρώπου πού ἔζησε τόν ἐνανθρωπισμένο Θεό καί δέν ἔπαυσε νά ζεῖ ἑνωμένος μαζί Του μέχρι πού ὑπέμεινε παρόμοιο σταυρικό θάνατο. Τά Εὐαγγέλια τόν ἀναφέρουν συνεχῶς δίπλα στό Χριστό, ἀκόμη καί μέ τό κλάμα μιᾶς προσωρινῆς ἀνθρώπινης φυσικῆς δειλίας (σάν κι αὐτήν πού ἄρχισε ἤ θά ἀρχίσει νά μᾶς προσβάλει ὅλους ἐμᾶς σάν κορωναϊός ψυχῆς...). Οἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων στήν Καινή Διαθήκη ἀφιερώνουν τά πρῶτα ἐκπληκτικά κεφάλαια στή δική του ἐνεργό δράση μετά τήν Ἀνάληψη τοῦ Κυρίου. Ὅταν μιλοῦσε λοιπόν στά χρόνια του αὐτός ὁ ἄνθρωπος, ἄνθρωπος σάν κι ἐμᾶς, ὁ ἀπόστολος Πέτρος, τό ἔλεγε ξεκάθαρα:

«Ὁ Συμεών Πέτρος, δοῦλος κι ἀπόστολος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ [δοῦλος, τουτέστι φυσικό δημιούργημα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ], πρός ἐκείνους πού ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί τοῦ σωτήρα μας Ἰησοῦ Χριστοῦ δώρισε τήν ἴδια πίστη πού ἔχουμε κι ἐμεῖς οἱ ἀπόστολοι...[ἐκκλησιαστική ἑνότητα πίστης σάν ἐνιαία δωρεά ἀγάπης τοῦ Θεοῦ Πατρός καί τοῦ ἐνανθρωπισμένου Υἱοῦ του]. Ἡ θεία δύναμή του μᾶς δώρισε ὅλα ὅσα μᾶς χρειάζονται γιά τή ζωή μας καί γιά τή λατρεία τοῦ Θεοῦ, μέ τή βαθιά γνώση ἐκείνου πού μᾶς κάλεσε μέ τή δόξα του καί τά θαυμαστά του ἔργα [ὁ Πέτρος εἶχε ἄμεση αἴσθηση τῆς αἰσθητῆς θεϊκῆς Του παρουσίας ἀνάμεσα στούς ἀνθρώπους καί σάν ἀκροατής-μαθητής μιλοῦσε γιά τίς φανερωμένες ὁδηγίες

ἄρτιας καθημερινῆς ζωῆς καί τέλειας λατρευτικῆς σχέσης μέ τό Θεό, καί ὅλα αὐτά ἔχοντας ἐπιπλέον τήν προσωπική θέα τῆς δόξας-λάμψης-θεϊκότητας καί τῶν θεανθρώπινων θαυμάτων τοῦ Χριστοῦ μας]. Ἔτσι, μᾶς ἔχει δώσει τίς πιό πολύτιμες καί τίς πιό μεγάλες ὑποσχέσεις, μέ τίς ὁποῖες θά γίνετε μέτοχοι τῆς θείας φύσεως [ἐξ οὗ καί ἡ θεία κοινωνία ὡς θεϊκή μέθεξη], καί θά ἀποφύγετε τή φθορά πού προκαλοῦν οἱ κοσμικές ἐπιθυμίες. Γι᾽ αὐτό ἀκριβῶς νά καταβάλετε κάθε προσπάθεια γιά νά πλουτίσετε τήν πίστη σας μέ τήν ἀρετή, τήν ἀρετή μέ τή γνώση... γιά νά μπορέσετε νά γνωρίσετε βαθύτερα τόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό... Γι᾽ αὐτό, ἀδελφοί μου, προσπαθῆστε ἀκόμη περισσότερο νά διασφαλίσετε τήν κλήση σας καί τήν ἐκλογή σας ἀπό τό Θεό... Μ᾽ αὐτόν τόν τρόπο θά σᾶς χρηγηθεῖ γενναιόδωρα ἡ εἴσοδος στήν αἰώνια βασιλεία τοῦ Κυρίου καί σωτήρα μας Ἰησοῦ Χριστοῦ [ἡ προοπτική μας εἶναι μιά διαρκής σχέση ζωῆς μέ τόν Κύριο-Θεό πού μᾶς ἔσωσε ἐνανθρωπισμένος, τόν Ἰησοῦ Χριστό, μιά σχέση πού δέν σταματᾶ στό θάνατο, ἀλλά συνεχίζεται στήν αἰωνιότητα τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ]» (Β΄ Πέτρου κεφ. 1).

Διαπιστώνουμε ὅτι ὁ ἀπόστολος Πέτρος ὁμιλεῖ γιά τή σχέση μέ τό Χριστό, γιά τό παρόν καί τή διάρκεια αἰωνιότητας αὐτῆς τῆς ἄμεσης ἐκκλησιαστικῆς σχέσης. Δέν ἀναφέρεται σέ κάποια θρησκευτικά ἐπινοήματα, ἀλλά στή συγκεκριμένη ἱστορική φανέρωση τοῦ Θεοῦ μέσα ἀπό τήν ἐνανθρώπησή Του. Αὐτό δέν εἶναι μιά ἐσωτερική ψυχολογική θρησκειακή ὁρμή, μέ θρησκειακά ἰδεολογήματα πάσης φύσεως. Οὔτε συνιστᾶ ἐξαναγκασμό θρησκευτικότητος. Συνιστᾶ ἐμπειρία, βεβαιότητα, σωτηρία, ἁγιασμό, ἐκούσια παραδοχή ἀποκατάστασης τῆς θεόκτιστης φυσικότητας τοῦ ἀνθρώπου, ὅλα αὐτά ὡς ἐμβίωση τοῦ Χριστοῦ. Ὁμιλεῖ γιά μιά ἄμεση αἰσθητή προσωπική σχέση δική του μέ τό Χριστό, τήν ὁποία μοιράζεται μέ τούς πρώτους ἐκείνους χριστιανούς τῶν χρόνων του. Κι ἐκεῖνοι οἱ πρῶτοι χριστιανοί εἶχαν ὁρατά σημάδια τῆς θείας ἐμπειρίας, τῆς θείας χάριτος καί τῆς θείας δυνάμεως τῶν Ἀποστόλων καί τῆς δικῆς τους ἁγιασμένης καθημερινῆς σχέσης μέ τό Χριστό. Ὁ Ἀπόστολος προχωρεῖ καί σέ κάτι παραπέρα.

Ζεῖ πάντοτε τή φυσική ἔνταση τῆς ἐλεύθερης κοινωνίας του μέ τό Χριστό καί αὐτό θέλει νά τό ἐμπνεύσει καί νά τό μεταδώσει:

«Θά φροντίζω πάντα νά σᾶς ὑπενθυμίζω αὐτά τά πράγματα, μολονότι βέβαια τά ξέρετε καί μένετε σταθεροί στήν ἀλήθεια πού διδαχτήκατε... Ξέρω πώς γρήγορα θά ἐγκαταλείψω αὐτόν τόν πρόσκαιρο κόσμο, ὅπως ἄλλωστε μοῦ τό ἔχει φανερώσει ὁ Κύριός μας, ὁ Ἰησοῦς Χριστός [ὁ Πέτρος ἔχει ἀμεσότητα κοινωνίας μέ τό Χριστό]... Δέν βασιστήκαμε, λοιπόν, σέ περίτεχνους μύθους γιά νά σᾶς γνωστοποιήσουμε τή δυναμική ἔλευση τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἔχουμε δεῖ μέ τά ἴδια μας τά μάτια τό μεγαλεῖό του· τότε πού ὁ Θεός Πατέρας τοῦ ἔδωσε

τιμή καί δόξα, καί ἡ ἔνδοξη μεγαλοπρέπειά του ἀναφώνησε γι᾽ αὐτόν μιά τέτοια φωνή: “Αὐτός εἶναι ὁ ἀγαπητός μου Υἱός· αὐτός εἶναι ὁ ἐκλεκτός μου». Κι αὐτήν τή φωνή τήν ἀκούσαμε πού ἐρχόταν ἀπό τόν οὐρανό ἐμεῖς οἱ ἴδιοι, πού ἤμασταν μαζί του στό ἅγιο ἐκεῖνο βουνό [μιλάει γιά τή Μεταμόρφωση τοῦ Κυρίου στό Θαβώρ, ὁπότε οἱ τρεῖς Μαθητές ἔζησαν ἀμεσότερα τό μυστήριο τῆς θεϊκῆς ταυτότητος τοῦ Κυρίου, τό ἄκουσαν νά τό ἐπιβεβαιώνει ἡ φωνή τοῦ Πατρός καί τό ἔζησαν μέσα στήν ὁρατή φωτεινή νεφέλη τῆς παρουσίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος]...» (Β΄ Πέτρου κεφ. 1).

Ένα γεγονός καί ἕνα μυστήριο στή θεία λειτουργία

Ἔχουμε ἕνα γεγονός (καί ἄρα συγκαταβατικά αἰσθητό) καί συνάμα ἕνα μυστήριο (ἄρα κάτι θεῖο, πού γίνεται καί ἀνθρώπινο χάρη στό Χριστό).

Αὐτό τό γεγονός-μυστήριο εἰσήλθαμε νά ζήσουμε στήν Ἐκκλησία. Κάθε τρόπος σχέσης μας μέ τήν Ἐκκλησία εἶναι γεγονός-μυστήριο. Προπαντός ἡ θεία λειτουργία καί ἡ θεία κοινωνία.

Γεγονός εἶναι ἡ συμμετοχή μας, ἡ προσφορά τῶν τιμίων δώρων, οἱ κοινές λατρευτικές δεήσεις τῆς λειτουργίας. Μυστήριο εἶναι ἡ παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πού φέρνει ἀνάμεσά μας τόν Ἀναληφθέντα Κύριο, γιά νά συναποτελοῦμε τό ἐκκλησιαστικό Του σῶμα. Μυστήριο εἶναι ἡ μεταβολή τοῦ ἄρτου καί τοῦ οἴνου σέ Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ. Γεγονός εἶναι τά ὁρώμενα. Μυστήριο εἶναι τά μή ὁρώμενα (ἄν καί ἔχουμε ἀναρίθμητες ἀναφορές θέας τοῦ μυστηριακοῦ λειτουργικοῦ θαύματος). Γεγονός εἶναι τό “λειτουργία”, αὐτό πού εἰσφέρουμε ὅλοι ἐμεῖς ὡς ἐκκλησιαστική ἱερή σύναξη λαοῦ, ὡς ἐνεργός καί ἀποφασιστική ἀνθρώπινη προσδοκία.

Μυστήριο εἶναι τό “θεία”, αὐτό πού εἰσφέρει στή σύναξή μας ὁ Τριαδικός Θεός ὡς ἐνεργός καί ἀποφασιστική θεϊκή παρουσία.

Καί αὐτά τά δύο, ὁ Θεός καί ἡ ἐκκλησία, δέν μποροῦν νά τεμαχισθοῦν. Διότι τότε θά ἔχουμε ἀπό τή μία τό “θεία” καί ἀπό τήν ἄλλη τό “λειτουργία”, κι ἀνάμεσά τους αὐθαίρετες ἀνθρώπινες ἀποφάσεις. Γι᾽ αὐτό, καί τό σπουδαιότερο στήν πρόσφατη καί τή συνεχιζόμενη ταλαιπωρία μας εἶναι ὅτι γιά ὅλους ἐμᾶς τόσο τό “θεία” ὅσο καί τό “λειτουργία” συνέχισαν ἀδιάσπαστα καί θά συνεχίσουν ἀδιάκοπα νά λειτουργοῦν, δίνοντας ἀναπνοή, αἱμοδοτώντας, τροφοδοτώντας, διακρατώντας ἕναν κόσμο πού δίχως τή διαρκή θεία λειτουργία δέν θά εἶχε ζωντάνια συνέχειας.

Ἡ θεία λειτουργία εἶναι εἰκονιστικά ὡσάν τή μητρική εὐεξία καί τή μητρική χαρά καί τή μητρική ἀμεσότητα στήν κυοφορία τοῦ ἐμβρύου. Ὁ κόσμος μας σήμερα ὑποδύεται μιάν ἐμβρυϊκότητα ἐν ἀναμονῇ τῆς ἐλεύθερης ἐπιβιωματικότητάς του,

εἴθε καί τῆς χριστοποίησής του (τῆς ἐθελούσιας λατρευτικῆς προσμέτρησής του στήν ἐνανθρωπισμένη αὐτοπροσφορά τοῦ Θεοῦ μας).

Ἡ ἐκκλησιαστική συσσωμάτωση ζεῖ σταθερά τή χριστολογική εὐεξία καί χαρά τῆς κυοφορίας αὐτοῦ τοῦ κόσμου (κάτι ὡσάν τίς διαρκεῖς λειτουργίες στόν Ἅγιο Ἀνδρέα τῆς κατεχόμενης Κύπρου ἤ τίς ἀκατάπαυστες προσληπτικές ἱκεσίες τῶν Σιλουανῶν καί τῶν Σωφρονίων, τῶν Ἀρσενίων καί τῶν Παΐσίων κάθε ἐποχῆς). Πότε ἄραγε θά μᾶς προκύψει ἡ γέννα; Ὁ Θεός τό γνωρίζει μέσα στή φιλανθρωπία τῆς ἀπερινόητης καί ζωοποιοῦ ἀγάπης Του. Αὐτήν ἐπικαλούμεθα σέ κάθε λατρευτική καί λειτουργική μας στιγμή ὑπέρ τοῦ κόσμου μας.